

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010222
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2316010222.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD. a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 07.02.2025 č. k. 2T/57/2016-464, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.11.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 07.02.2025 č. k. 2T/57/2016-464 bola obžalovaná A. B. uznaná za vinnú, že dňa 14.04.2014 telefonicky požiadala poškodenú E. F. o poskytnutie finančnej hotovosti vo výške 1.400,- Eur za účelom vyplatenia odvodov do Sociálnej poisťovne za svojich zamestnancov, ktoré finančné prostriedky poškodená dňa 15.04.2014 v čase o 11.06 hod. vybrala zo svojho bežného účtu číslo D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v pobočke G., H. v Seredi na ulici I. a následne ich v čase okolo 11.10 hod. dňa 15.04.2014 v Seredi na ulici I. odovzdala obžalovanej, pričom ale obžalovaná už pri získaní tejto finančnej hotovosti od poškodenej nemala v úmysle jej tieto finančné prostriedky vrátiť a sumu vo výške 1.400,- Eur ani doposiaľ nevrátila, čím poškodenej E. F. spôsobila škodu vo výške 1.400,- Eur, teda: na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku malú škodu, čím spáchala: prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len Trestný zákon).

Podľa § 44 Trestného zákona súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 10 (desať) mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 08.09.2016 sp. zn. 2Tk/3/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 21.03.2017 sp. zn. 3To/5/2017, pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd uložil povinnosť nahradiť poškodenej E. F., narodennej XX.XX.XXXX, trvale bytom D., J. XX/XX škodu vo výške 1.400 €.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná a to iba proti výroku o náhrade škody. Podané odvolanie obžalovaná odôvodnila podaním jej obhajkyne zo dňa 11.06.2025, v ktorom uviedla (skrátene): 2.1. Zistený skutkový stav v prípade náhrady škody nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia ohľadom údajného poskytnutia pôžičky sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Preto považujem výrok o náhrade škody za nezákonný a napádam ho pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému výroku Rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení ako aj preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, napadnutý výrok o náhrade škody predmetného Rozsudku vychádza z nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom sú tu pochybnosti o správnosti

skutkových zistení napadnutého výroku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

2.2. Pokiaľ ide o listinné dôkazy, považujem za sporné a nedostatočne odôvodnené, že súd priraduje rozhodujúcu dôkaznú hodnotu výpisu z bankového účtu poškodenej zo dňa 15.04.2014, z ktorého vyplýva výber finančných prostriedkov vo výške 1.400,- EUR. Jediná svedecká výpoveď, ktorá môže podporovať túto skutočnosť, je výpoveď svedkyne K. D. (ďalej len „svedkyňa“), ktorá odovzdávanie peňazí osobne nevidela, ale má túto informáciu iba sprostredkovane. Ustálená judikatúra v tomto prípade tvrdí, že skutočnosť preukazovanú len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné bez rozumných pochybností nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že sa táto skutočnosť naozaj stala (že je pravdivá); nestačí, ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť). V tomto prípade však nestačí len konštatovať, že svedkyňa uviedla rovnakú sumu, keďže, ako som už spomenula, bola voči mojej osobe predpojatá.

2.3. Zároveň poukazujem na nevyvážené hodnotenie dôkazov, ku ktorému súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia pristúpil. Kým výber hotovosti súd hodnotí ako dôkaz s plnou vierohodnosťou, kalendár, ktorý som v konaní predložila ako dôkazný prostriedok, a v ktorom som mala na deň 15.04.2014 riadne zaznamenané pracovné povinnosti, vrátane stretnutí, ktoré som reálne absolvovala, súd bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania alebo kritickej analýzy označuje za nedostatočný. Týmto spôsobom došlo k porušeniu zásady hodnotenia dôkazov podľa vnútornej úvahy súdu na základe ich svedomitého, nestranného a logického vyhodnotenia. Zákonnosť a spravodlivosť rozhodnutia je zároveň podmienená tým, že súd dôkazy hodnotí v súvislostiach a komplexne, nie selektívne v neprospech mňa ako obžalovanej, čo sa v tomto prípade podľa môjho názoru nestalo. Vzhľadom na uvedené mám za to, že súd nepreukázal súvislosť medzi výberom finančných prostriedkov a údajným odovzdaním peňazí, pričom takýto záver založil výlučne na výpovedi poškodenej a svedka, ktorá má subjektívny charakter a nie je podporené žiadnym iným priamym objektívnym dôkazom, ktoré by potvrdzovali, že k odovzdaniu fin. prostriedkov mojej osobe aj reálne došlo.

2.4. Súd pristúpil k odstráneniu nezrovnalostí vo výpovediach svedkyne čítaním jej výpovede z prípravného konania, čím de facto eliminoval následky krížového výsluchu pred súdom. Súd však týmto postupom fakticky obchádzal túto zásadu spravodlivého procesu, čím narušil moje právo ako obžalovanej na riadny a spravodlivý proces, pretože v rámci konfrontácie so svedkyňou nebolo možné overiť vernosť jej výpovede. Tento postup súdu vidím ako problematický aj z dôvodu, že použitie výpovede svedkyne z prípravného konania bez riadneho krížového výsluchu pred súdom prvého stupňa môže mať zásadný vplyv na posúdenie pravdivosti tvrdení svedkyne. Bez možnosti preskúmať a spochybniť jej výpoveď v reálnom čase sa mne ako obžalovanej odňala právo na aktívnu obhajobu, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu v tomto prípade. Takýto prístup je v rozpore s právom na spravodlivý proces, ktoré je garantované nielen Ústavou SR, ale aj medzinárodnými dohodami, ako aj so zásadou priamosti a ústnosti trestného konania a zároveň predstavuje porušenie zásady spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.5. Ak súd teda uznal výpoveď svedkyne, ktorá pri skutku nebola prítomná, za zhodnú s výpoveďou poškodenej, ide o účelové prekvalifikovanie nepriamych tvrdení na priamy dôkaz, čo odporuje ustálenej judikatúre.

2.6. Súd prvého stupňa uviedol, že medzi mnou a poškodenou došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. V tejto súvislosti uvádzam, že v zmysle ust. § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platí, že zmluva o pôžičke je tzv. reálny kontrakt, čo znamená, že k vzniku tejto zmluvy nedochádza len dohodou zmluvných strán, ale až okamihom reálneho odovzdania predmetu pôžičky, teda v tomto prípade finančných prostriedkov. Bez fyzického (alebo inak objektívne preukázateľného) odovzdania peňazí zo strany údajného veriteľa (poškodenej) na dlžníka (obžalovanú), zmluva o pôžičke právne nevzniká, a teda nemôže byť právne relevantným základom na vznik záväzku. Samotné tvrdenie jednej zo strán, že k pôžičke došlo, bez podloženia objektívnych dôkazov o reálnom plnení, nemôže byť považované za dostatočné.

2.7. V danom prípade nie je výška škody ani samotná existencia záväzku spoľahlivo preukázaná tak, aby mohol byť uplatnený v adhéznom výroku, nakoľko zásadne spochybňujem skutkový základ tvrdenej pohľadávky. Súd mal preto odkázať poškodenú s nárokom na náhradu škody na civilné konanie, v ktorom by mohli byť náležitým spôsobom preskúmané všetky aspekty sporu (vrátane reálneho odovzdania, platnosti zmluvy a dôkazov o vrátení/nevrátení, doby splatnosti a pod.).

2.8. Som presvedčená, že v priebehu celého trestného konania nebol predložený žiadny plnohodnotný dôkaz, ktorý by hodnoverne preukazoval, že som si od poškodenej požičala sumu vo výške 1.400 EUR, že mi bola táto suma aj reálne odovzdaná, ako to uviedol prvostupňový súd vo výroku o náhrade škody. Ani jeden z nepriamych dôkazov nemôže s dostatočnou istotou preukázať, že došlo k uzavretiu

pôžičky s poškodenou a k odovzdaniu fin. prostriedkov, a preto sa tieto dôkazy nemôžu považovať za relevantné pre určenie mojej zodpovednosti za náhradu škody, pretože žiadna nevznikla. Okrem nepodložených nepriamych dôkazov, neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by jednoznačne preukázal moju zodpovednosť za vzniknutú škodu. Súd mal pritom vychádzať zo zásady in dubio pro reo, teda v prípade pochybností mal rozhodnúť v môj prospech a neuznať náhradu škody, resp. odkázať poškodenú na civilné konanie. Tento zásadný princíp bol v tomto prípade porušený, čím došlo k nesprávnemu rozhodnutiu.

2.9. Na základe vyššie uvedených skutočností sa týmto odvolaním domáham, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý výrok Rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/ až f/ a podľa § 322 ods. 1 TP mu vrátil vec na nové konanie alebo rozhodol v zmysle § 322 ods. 3 TP a odkázal poškodenú s nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

3. Na verejnom zasadnutí, ktoré nariadil odvolací súd na rozhodnutie o opravnom prostriedku žalovanej, sa zúčastnili obhajkyňa obžalovanej, poškodená a prokuratúr. Obžalovaná sa verejného zasadnutia nezúčastnila a súd vykonal verejné zasadnutie v jej neprítomnosti. Obhajkyňa obžalovanej sa pridržala písomne podaného odvolania, žiadala zrušiť napadnutý výrok o náhrade škody a vec vrátiť súdu prvého stupňa, respektíve poškodenú odkázať s nárokom na civilný proces. V prípade, ak by sa súd stotožnil s napadnutým výrokom, navrhla, aby bolo umožnené obžalovanej splácať náhradu škody v splátkach, keďže obžalovaná je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 261,70 eur mesačne. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, poškodená navrhla, aby súd uložil obžalovanej zaplatiť jej škodu v celej výške. Obhajkyňa obžalovanej na otázku predsedu senátu uviedla, že obžalovaná nezaplatila poškodenej náhradu škody vo výške 1400 eur, ani jej časť.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolateľom, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. Napadnutý výrok o náhrade škody je v celom rozsahu správny a zákonný. Výrok o vine obžalovanej, ktorý je citovaný v bode 1. tohto uznesenia, nadobudol právoplatnosť, nakoľko proti nemu nepodala odvolanie žiadna z oprávnených strán trestného konania.

7. Podľa § 287 ods. 1, druhá veta Trestného poriadku súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo, ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

8. Z ustanovenia Trestného poriadku, citovaného v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, jednoznačne vyplynula povinnosť prvostupňového súdu, uložiť obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenej E. F. škodu vo výške 1400 eur. Právoplatným výrokom o vine bolo ustálené, že obžalovaná uvedenej poškodenej spôsobila spáchaním prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona škodu

v tejto výške, pričom z tejto škody nebola uhradená ani časť. Citované ustanovenie Trestného poriadku tak súdu, ktorý rozhodol o vine za spáchanie trestného činu, nedávalo možnosť zväžiť, či pri splnení ostatných podmienok uloží obžalovanej povinnosť nahradiť spôsobenú škodu, naopak ukladalo súdu povinnosť urobiť takýto výrok o náhrade škody. Tak ako bolo zistené v odvolacom konaní, obžalovaná do skončenia odvolacieho konania nezaplatila poškodenej ani časť zo škody, ktorú jej spôsobila spáchaním trestného činu. Z tohto pohľadu je napadnutý výrok prvostupňového súdu v celom rozsahu správny a zákonný.

9. Odvolacie námietky obžalovanej, ktoré sa týkajú napadnutého výroku o náhrade škody, podľa svojho obsahu smerujú k rozhodnutiu o jej vine. Obžalovaná rozsiahlym spôsobom namieta, že prvostupňový súd z vykonaných dôkazov ich neprávym vyhodnotením vyvodil nesprávne skutkové zistenia ohľadne toho, že sa dopustila konania, ktoré je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, vo výroku o vine.

10. Všetky tieto odvolacie námietky obžalovanej sú však vo vzťahu k správnosti napadnutého výroku o náhrade škody, irelevantné. Pokiaľ výrok napadnutého rozsudku o vine obžalovanej nadobudol právoplatnosť, je tento záväzný a zároveň je podkladom pre rozhodnutie o náhrade škody. Argumenty, ktoré uviedla obžalovaná vo svojom odvolaní, mohla uplatňovať vo vzťahu k výroku o jej vine, čo však neurobila, pretože proti tomuto výroku napadnutého rozsudku nepodala odvolanie.

11. Z dôvodov, ktoré sú uvedené v bode 8. tohto uznesenia, považuje odvolací súd napadnutý výrok, ktorým prvostupňový súd uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenú škodu vo výške 1400 eur, za správny a zákonný a zároveň nezistil žiaden iný dôvod na zrušenie tohto výroku.

12. Podľa § 287 ods. 2, druhá veta Trestného poriadku, môže súd v odôvodnených prípadoch vysloviť, že záväzok má byť splnený v splátkach a súčasne určí podmienky ich splatnosti, pritom berie na zreteľ aj vyjadrenie poškodeného.

13. Obžalovaná až v priebehu odvolacieho konania požiadala, aby jej súd umožnil splácať náhradu škody v splátkach, čo odôvodnila tým, že je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 261,70 eur. Zároveň odvolaciemu súdu predložila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10.06.2025 o priznaní invalidného dôchodku obžalovanej vo výške 261,70 eur mesačne. Obžalovaná ani v priebehu prvostupňového konania, ani v priebehu odvolacieho konania nenavrhol doplniť dokazovanie, ktoré by sa týkalo jej majetkových pomerov a ktoré by mohlo nájsť odzrkadlenie v rozhodnutí o umožnení zaplatiť jej záväzok v splátkach. Predloženie rozhodnutia Sociálnej poisťovne o priznaní invalidného dôchodku v odvolacom konaní samo o sebe neodôvodňuje rozhodnutie o umožnení zaplatiť náhradu škody v splátkach. Týmto rozhodnutím obhajkyňa obžalovanej nepreukázala, že obžalovaná sa nachádza v takej finančnej situácii, ktorá jej neumožňuje zaplatiť náhradu škody jednorazovo, v celej výške. Preto odvolací súd nemal za splnenú zákonnú podmienku, uvedenú v ustanovení § 287 ods. 2, druhá veta Trestného poriadku, podľa ktorej by mohol rozhodnúť o splnení záväzku v splátkach.

14. Na základe vyššie uvedených zistení a záverov, dospel odvolací súd k rozhodnutiu, ktorým odvolanie obžalovanej v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.